Înțelepciunea unei vieți trecute de cotitura vieții

On Februarie 03, 2021

Omul care caută să obțină o acceptare a propriei vieți, eliberându-se de dorința de a fi fost altfel, este un om care se trăiește pe sine, nu se fantasmează pe sine.

Am cunoscut un om care știa mai multe ca mine despre viață, și dacă n-ar fi fost prieten bun cu mine, probabil nu i-aș fi recunoscut atributul de știință pe care a știut să-l exercite cu dibăcie în domeniul său de activitate. Plin de inspirație, cu nuanță lăuntrică, am încercat să interpretez unele din experiențele sale de viață ca și când ele l-ar fi schimbat și l-ar fi condus în direcția unei uși care se înțepenește, și se înțepenește ori de câte ori încerci să o deschizi spre realitatea din spatele visurilor, unde mintea deține puteri nelimitate.

Şi omul acesta deosebit, chiar dacă știa despre modalitățile variate de interpretare a realității într-o multitudine infinită de posibilități, legături și relații, și-a pus viața într-un vas de sticlă care și acum stă prăfuit într-un colț al casei, și totuși lui îi umple casa de lumină, fiindcă acolo sunt strânse ultimele rămășițe de suveranitate ale mândriei de a rămâne el însuși. Şi chiar dacă praful dorinței de a rămâne fidel lui însuși se adună în vasul de sticlă, acumulându-se într-un filtru de aer improvizat, numit prefăcătorie, alteori indignare, el rămâne pasibil în fața cuvintelor nemuritoare: "caută și nu cerceta".

Şi uite așa, când eram mici, eram cu totul altfel, ziua amândoi ne întreceam la sport, seara ne închipuiam învingători. Fără să știm că timpul suferă de boala schimbării. Pe unii realitatea vieții îi trezește, pe alții îi adoarme, și nu-i mai trezește din letargie. Fiindcă realitatea este o chestiune asupra materiei, dar în același timp este o oglindă a minții celui de pe urmă, o boală a minții ce nu-i lovește decât pe cei trândavi și nepăsători.

Iar timpul încă își amintește de două umbre care se credeau raze de soare, și care ar fi putut să risipească cu a lor lumină vioaie orice umbră de întristare, de dezamăgire, de descurajare.

Leadership: Poți să-ți construiești o imagine favorabilă despre tine care să surprindă realitatea în momentul petrecerii acesteia, înainte să te concentrezi asupra ideii de „scurtă durată a sufletului individual" ?

Dacă sursa vitală din care organismul își procură energia vieții este consumată, atunci mișcările se îngreunează și mintea se insinuează într-un vacuum al speranțelor infinite, într-un spațiu necuvântător, ornamentat cu o simbolistică ruinată cu ajutorul vicleniei, subspecie a inteligenței, aducându-l pe om la statutul de retro, retrograd.

Da, am cunoscut un om care știa multe despre viață, dar viața l-a învins prin mișcările cauzalității interne, a unei voințe niciodată dispusă să încerce noi experiențe, dar dispusă să-și vândă demnitatea pentru vreo doi arginți câștigați rapid. Poate ar fi avut nevoie de un erou de talia lui Ulise care să îi elibereze acea aură neagră a sufletului prins în închisoarea vieții care trece, se stinge, urlă a durere, și căreia nimeni nu-i sesizează zvâcnetul de nestăpânit, când tot echilibrul ființial s-a distrus. Un erou din acest soi, un alter-ego al super-eroului, ar fi întors lucrurile la realitatea pe care prietenul meu era chemat să o îmbunătățească.

Şi, totuși, mi-am dat seama că omul acesta este foarte bine dispus atunci când este singur. Simte, realizează că numai așa, departe de lume, ar putea să fie ceva mai mult decât ce-a devenit. Probabil, starea în care te complaci este o lecție în cadrul acestui demers de învățare al vieții, o lecție pe care timpul o îngroapă de la sine în uitare, și pe care invincibila

fortăreață a puterii de a rămâne același, neschimbat, te va transforma în praf și pulbere...drag prieten.

Într-un vas de sticlă, închis și prăfuit, se află mândria de a nu lăsa pe nimeni să pătrundă în inima ta, mândria de-a nu mai avea idei, ci numai clocot, obsesii și nebunie.

Poate avea dreptate cine spunea: *„Dacă sinele este închis într-un vas (trupul), atunci individul trebuie să depășească limitele acestui vas pentru a realiza unitatea primordială a sufletului individual cu plenitudinea Ființei care este Absolutul."*

Leadershipul este o manifestare a voinței de a nu te lăsa învins de timp în scurtul popas al vieții făcut într-un context neașteptat în care ești constrâns să-ți privești personalitatea din unghiul mort al mândriei de a rămâne același.

Înțelepciunea unei vieți trecută de cotitura vieții se datorează experienței de a trăi ca un învățat față de sine care își spune mereu: „sunt mult mai mult decât am fost și mult mai mult decât am devenit ! "

Iar scurta durată a sufletului individual se referă la eliminarea celor lucruri sau obiceiuri care nu dau consistență vieții tale. Trebuie să-ți alimentezi nevoia de a aparține unei singure realități bazate pe unitate, pe solidaritate, pe viziune, nu prin atașarea de aparențe sau de false motivații.

Sau cum bine spunea cineva pe web: *„Cel mai frumos lucru din lume este să știi cum să aparții propriei persoane, nu cisumstanțelor exterioare."*

Source: https://neculaifantanaru.com/intelepciunea-unei-vieti-trecute-de-cotitura-vietii.html